

УДК 340.132.8

Є.Л. Стрельцов,

доктор юридичних наук, доктор теології, професор,
член-кор. НАПрН України, заслужений діяч науки і техніки України,
вчений секретар Південного регіонального центру НАПрН України,
завідувач кафедри кримінального права
НУ «Одеська юридична академія»

ОСНОВНЕ ЗАВДАННЯ ЗАКОНОДАВСТВА — РЕГУЛЮВАННЯ ЧИ РЕГЛАМЕНТУВАННЯ РЕГУЛЮВАННЯ СУСПІЛЬНИХ ВІДНОСИН: ДЕЯКІ МІРКУВАННЯ

Анотація. В статті аналізуються поняття: «правовий вплив», «правове регулювання» і «правова регламентація» з метою упорядкування їх визначення та виявлення прямого зв'язку між цими поняттями та принциповими змістовними ознаками законодавства.

Ключові слова: правовий вплив, правове регулювання, правова регламентація, предмет права, завдання законодавства.

Актуальність теми дослідження. У юридичній літературі та практиці найбільш часто для визначення сутності та ознак правового упорядкування поведінки учасників суспільних відносин використовується поняття «правове регулювання» [1, с. 134]. Механізмом правового регулювання вважається логічно узгоджена, динамічна система уніфікованих юридичних засобів, необхідна і достатня для забезпечення результативного правового регулювання суспільних відносин [2, с. 37].

В той же час, за різним ступенем періодичності, практично в такому же сенсі використовуються і інші, достатньо схожі поняття, наприклад, «правовий вплив», «правова регламентація» та ін. Складність при цьому полягає в тому, що всі ці поняття можуть використовуватися по-різному, зокрема, вони можуть тлумачитися як синоніми,

як паралельні поняття, як антоніми, як різні, в чомусь навіть парадоксальні складові один одного та ін. [3, с. 188]. Причому, така картина складається практично на усіх рівнях: загальнотеоретичному, міжгалузевому та галузевому. До цього потрібно додати: якщо така дискусія може визнаватися достатньо корисною для науки, то її так зване «перебільшення» має свої достатньо складні наслідки для інших важливих сторін правового життя, зокрема, процесів правотворчості, практичного застосування права та ін. Тому **метою цієї статті** є спроба визначити та систематизувати ці поняття, певною мірою розкрити їх зміст, продемонструвати вплив цього на зміст законодавства та вказати на певні особливості при їх використанні на різних рівнях.

Ступень дослідження проблеми. В основному проблема правового регу-

лювання досліджується теоретиками права, і серед вітчизняних вчених потрібно назвати наступних фахівців: О.В. Зайчука, Н.М. Оніщенко, Ю.М. Оборотова, О.В. Петришина, П.М. Рабіновича, В.С. Смородинського, та ін. Але саме з позиції визначення, диференціації та систематизації цих понять, значення цього для галузевого рівня права такі дослідження необхідно продовжити.

Виклад основного матеріалу. Почати потрібно з ремарки про те, що ця проблема має достатню складність, глибину та об'ємність, і дослідити це в рамках однієї статті неможливо. Тому в цій статті будуть проаналізовані тільки окремі аспекти цієї проблеми.

Переходячи до викладення основного матеріалу необхідно вказати, що найбільш часто під різним колом зору, в тому числі і сумісно, розглядаються поняття «правове регулювання» і «правовий вплив». При цьому практично переважно ці поняття розглядаються як різні за своїм значенням. Так, правовий вплив — це, як відомо, комплексний процес дії права на суспільне життя, свідомість і поведінку людей за допомогою прямих та непрямих правових засобів. Правовий вплив — традиційна складова соціального регулювання суспільних відносин та один з основних змістовно-організаційних напрямків діяльності держави. Причому, навіть на популярному рівні вважається, що багато в чому такий вплив визначається економічними, політичними, ідеологічними, культурними та іншими умовами розвитку суспільства [4, с. 267-268]. Останнє речення потрібно запам'ятати, тому що ми ще повернемося до нього, аналізуючи сутність права. В той же час, правове регулювання — це процес організаційно-правового упорядкування, розвитку, охорони суспільних відносин.

Така первісна диференціація цих понять дозволяє не тільки провести відповідну їх систематизацію, а завдяки певному порівнянню більш предметно визначити зміст цих понять. Це потрібно почати з певного філологічного (мовного) тлумачення цих понять. Так, в загальному розумінні, вплив — це дії, які спрямовані на зміни чого-небудь, «підштовхування», умовно кажучи, конкретного об'єкту в певну сторону та інш. В той же час, регулювання — це дії, які мають на меті влаштування, впорядкування, налагодження чогось. Мета регулювання — це вміщення чогось в певні рамки, відповідні кордони. В усякому разі, важно враховувати, що **вплив передбачає певний результат, а регулювання — це певний процес, засіб.**

Розвиваючи цю тезу, потрібно відмітити, що з правової точки зору правовий вплив — це результативна організаційно-правова дія права щодо суспільних відносин, яка здійснюється завдяки як правовим засобам (нормам права, актам застосування права), так і іншим правовим явищам (правосвідомості, правовій культурі, правотворчому процесу та ін.). В той же час, правове регулювання — це упорядкування суспільних відносин, їх юридичне закріплення, регулювання, охорона, розвиток, яке здійснює держава за допомогою права і сукупності правових засобів. Потрібно підкреслити, що держава забезпечує життєдіяльність суспільства як системи через використання влади, а право — через нормативне регулювання [5, с. 2929-295]. Якщо правове регулювання завжди пов'язане з встановленням (закріпленням) конкретних прав і обов'язків суб'єктів, реалізацією правових норм, що і характеризує роль права в дії, то для правового впливу характерні інші ознаки. Наприклад, правовий вплив,

умовно кажучи, на відміну від правового регулювання, не завжди пов'язаний з встановленням прав і обов'язків суб'єктів, не завжди діє через правовідносини та інш. Правове регулювання — це певною мірою специфічний вплив, який здійснюється завдяки особливому нормативному регулятору — праву, в той час як правовий вплив — це більш загальний соціально-духовний, ідеологічний вплив права на суспільні процеси, які відбуваються в державі. В усякому разі, при застосуванні правового регулювання відносини між суб'єктами набувають необхідної правової форми, в межах якої держава вказує міру необхідної поведінки. В зв'язку з цим, правове регулювання має конкретний та цілеспрямований характер, здійснюється за допомогою правових засобів, зобов'язане довести норми права до їх виконання та ін.

Викладені положення в цілому дають змогу вважати, що є низка ознак, згідно з якими існує чітка різниця між поняттями «правовий вплив» і «правове регулювання».

Говорячи і про правовий вплив, і про правове регулювання, а у подальшому і про інші складові соціального регулювання, потрібно звернути окрему увагу на важливу змістовну (внутрішню) обставину, яка характеризує право у конкретній державі, групі схожих держав, або, кажучи іншими словами, допомагає нам більш чітко зрозуміти сутність конкретного права.

Завжди потрібно враховувати, що **сутність права у конкретній державі** (групі держав), **повинно відповідати суспільному устрою, який їй притаманний** [6, с. 153]. Розуміння цього дає змогу більш чітко встановити, в усякому разі на фаховому рівні, інтереси якої конкретної групи, соціаль-

ного прошарку, конкретного класу [7], всього населення, образно кажучи, захищає право, або, як все частіше визначають сьогодні, як право враховує існуючу в суспільстві реальну соціальну стратифікацію [8]. Такий пошук повинен «підказати» хто, кажучи образно, «створює» право у конкретній державі, і кому в зв'язку з цим воно повинно слугувати, враховуючи при цьому, що практично у будь-якому достатньо розвинутому суспільстві завжди домінуюча група громадян прагне зберегти (отримати) своє господарське панування у економіці і владу — у політиці [9, с. 58].

Саме це, багато в чому, дозволяє не тільки враховувати зовнішні показники, а й **зрозуміти зміст та напрямки правового впливу** в загальному розумінні такого визначення. Але, і це також потрібно враховувати, це можливо робити не тільки на загальнотеоретичному рівні, а й на рівні окремих галузей права.

З урахуванням цієї важливої тези продовжимо наш аналіз. Наступним кроком є спроба визначення поняття «правова регламентація» у власному розумінні та у порівнянні з поняттям «правове регулювання». Причому, складність такого визначення полягає не тільки в певній «плутанині» з використанням цього поняття, на що ми вище звертали увагу. Така проблемність додатково підкреслюється тією обставиною, що незважаючи на часте використання цього поняття, його сутність та ознаки досліджується не так часто, як було б бажано, що також підкреслює необхідність спеціального наукового аналізу цього поняття.

Потрібно відмітити, що окремі науковці-теоретики права пропонують свої достатньо серйозні «підказки» щодо розуміння поняття «правова регламентація». Наприклад, вислов-

люється думка, що, виходячи з положень загальної теорії права, правова регламентація — це так зване закріплення об'єктивного права [10, с. 135]. Об'єктивне юридичне право — це система формально-обов'язкових загальних правил фізичної поведінки, котрі встановлені або санкціоновані державою, виражаючи волю домінуючої частини соціально неоднорідного суспільства, спрямовані на врегулювання суспільних відносин відповідно до цієї волі та загальносоціальних потреб і забезпечуються державою [11, с. 87]. Такий підхід дає змогу розглянути це питання більш детально. В усякому разі, первісний етап дослідження дає змогу вважати, що правова регламентація «заслуговує» на більш широке визначення, особливо на міжгалузевому і галузевому рівнях. На нашу думку, правова регламентація — це не завжди тільки процес нормативного забезпечення. Розуміння правової регламентації надає широку змогу не тільки «сухо» проаналізувати законодавство, а й визначити існуючи або вірогідні підходи до встановлення або скасування чи внесення змін до законодавства, встановити співвідношення існуючого законодавства та правової доктрини або існуючої практики. Це також дозволяє порівняти існуюче законодавство (нормативну базу) з законодавством (нормативною базою) зарубіжних країн. Аналіз правової регламентації може сприяти встановленню відображення положень національного законодавства (нормативної бази) у міжнародно-правових актах і навпаки. Таке дослідження дозволить виявити проблеми та протиріччя, які існують в діючому законодавстві. В цілому, такий підхід дає можливість і до інших напрямків достатньо детальної реалізації правової регламентації. Це, у свою чергу, може сприяти фор-

мулюванню більш якісних пропозицій щодо удосконалення правових норм не тільки з метою покращення конкретної правової регламентації, а й маючи за мету покращення загальних положень всієї нормативної бази.

Таке розуміння правової регламентації допомагає звернути увагу на декілька важливих положень, які мають більш предметний характер. Так, якщо використовувати дедуктивний метод пізнання і рухатись в такому процесі від одиничного до загального, то, на нашу думку, увага до необхідності здійснювати дії права відносно певної групи суспільних відносин, які характеризуються видимою «особливістю», не дозволяє використовувати в таких випадках поняття «правове регулювання». Наприклад, при використанні правових можливостей для вирішення міжнародних або внутрідержавних збройних конфліктів, на нашу думку, не можливо використовувати поняття «правове регулювання». Можливості права в таких випадках є, безумовно, одними з основних, але вважати, що саме воно може повністю врегулювати такі складні, навіть трагічні події, — це, на нашу думку, надавати праву так звану перевищену можливість. Зрозуміло, що для вирішення таких складних проблем багато і інших важелів об'єктивно набувають свого необхідного значення, а право тільки створює для цього необхідну правову базу. Саме тому в таких та інших схожих випадках праву повинна бути більш притаманна роль саме правової регламентації.

Таке, так би мовити окреме звернення до визначення дії права на галузевому рівні дає змогу більш прискрипливо проаналізувати і інші положення, які вважаються достатньо традиційними у визнанні основних проблем правової регламентації та

завдань законодавства. Звернення до цієї теми показує, що певні проблеми в цьому існують. Так, наприклад, немає єдності у визнанні завдань кожної галузі законодавства. Безумовно, кожна галузь має свої завдання, але, і це необхідно підкреслити, загальний змістовно-методологічний підхід у визначенні завдань конкретної галузі законодавства, завдань всієї системи національного законодавства має бути принципово єдиним, що, безумовно, повинно удосконалювати систему національного законодавства та кожну його складову. Спробуємо вияснити, як це відбувається у нашому законодавстві.

Почати потрібно з Конституції України як нормативно-правового акту найвищої юридичної сили. В діючій Конституції офіційно це не закріплено, але у певній кількості її статей визначається, наприклад, що, держава: «забезпечує захист (виділено нами — Є.С.) прав усіх суб'єктів права власності і господарювання» (ст. 13), «забезпечує (виділено нами — Є.С.) екологічну безпеку і підтримання (виділено нами — Є.С.) екологічної рівноваги» (ст. 16) та ін. Але на теоретичному рівні вважається, що Конституція України є *юридичною базою* (виділено нами — Є.С.) для прийняття іншого законодавства, *регулює суспільні відносини* (виділено нами — Є.С.), які визнаються організацією державної влади, а також взаємовідносини держави із суспільством, людиною і громадянином [12]. В більш загальному плані вказується, що ці норми, на відміну від інших галузей, *регулюють* (виділено нами — Є.С.) специфічну сферу суспільних відносин [13, с. 5], і *охороняють* (виділено нами — Є.С.) найбільш важливі та загальні політико-правові суспільні відносини [14, с. 9]. Загальний підхід, згідно з

яким конституційне законодавство регулює і охороняє суспільні відносини, знаходить своє відображення у іншому, вже «підпорядкованому» Конституції матеріальному галузевому законодавстві.

Звернення, наприклад, в зв'язку з цим до так званих приватних галузей законодавства показує, що, наприклад, у ст. 1 Цивільного кодексу України «Відносини, що регулюються цивільним законодавством» у ч.1 вказується, що цим законодавством *регулюються* (виділено нами — Є.С.) особисті немайнові та майнові відносини (цивільні відносини), засновані на юридичній рівності вільного волевиявлення, майновій самостійності їх учасників [15]

В той же час у достатньо «родинному» Сімейному кодексі України, у ст. 1, яка має назву «Завдання Сімейного кодексу України», визначається, що цей кодекс *визначає* (виділено нами — Є.С.) засади шлюбу, особисті немайнові та майнові права і обов'язки подружжя, підстави виникнення, зміст особистих немайнових і майнових прав та обов'язків батьків і дітей, усиновителів та усиновлених, інших членів сім'ї та родичів» [16].

Аналіз публічних галузей законодавства вказує, що і тут немає необхідної єдності. Наприклад, у ст. 1 Господарського кодексу України «Предмет регулювання» закріплено, що цей «Кодекс визначає *основні засади* (виділено нами — Є.С.) господарювання в Україні і *регулює* (виділено нами — Є.С.) господарські відносини, що виникають у процесі організації та здійснення господарської діяльності між суб'єктами господарювання, а також між цими суб'єктами та іншими учасниками відносин у сфері господарювання» [17].

У ст. 1 «Відносини, що регулюються Бюджетним кодексом України» Бюд-

жетного кодексу України закріплено, що цим кодексом *регулюються* (виділено нами — *Є.С.*) відносини, що виникають у процесі складання, розгляду, затвердження, виконання бюджетів, звітування про їх виконання та контролю за дотриманням бюджетного законодавства, і питання *відповідальності за порушення* (виділено нами — *Є.С.*) бюджетного законодавства, а також *визначаються правові засади* (виділено нами — *Є.С.*) утворення та погашення державного і місцевого боргу [18].

У ст. 1 Кодексу України про адміністративні правопорушення «Завдання Кодексу України про адміністративні правопорушення» закріплено, що завданням цього Кодексу є «*охорона* (виділено нами — *Є.С.*) прав і свобод громадян, власності, конституційного ладу України, прав і законних інтересів підприємств, установ і організацій, встановленого правопорядку, зміцнення законності, запобігання правопорушенням, виховання громадян у дусі точного і неухильного дотримання Конституції і законів України, поваги до прав, честі і гідності інших громадян, до правил співжиття, сумлінного виховання своїх обов'язків, відповідальності перед суспільством. Достатньо широке завдання, поставлене перед законодавством, яке містить цей кодекс, викликає питання: чи в змозі це законодавство його реально виконати? Але, якщо звернутися до більш точного визначення такого завдання, то вказується, що таким завданням є охорона. Не регламентація охорони, а саме охорона [19].

У ст. 1 Податкового кодексу України, яка має назву «*Сфера дії*» (виділено нами — *Є.С.*) Податкового кодексу України» закріплено, що він регулює відносини, що виникають у сфері справляння податків і зборів, зокрема,

визначає вичерпний перелік податків та зборів, що справляються в Україні, та порядок їх адміністрування, платників податків та зборів, їх права та обов'язки, компетенцію контролюючих органів, повноваження і обов'язки їх посадових осіб під час здійснення податкового контролю, а також відповідальність за порушення податкового законодавства. Цим Кодексом визначаються функції та правові основи діяльності контролюючих органів, визначених пунктом 41.1 ст. 41 цього Кодексу» [20].

У ч. 1. ст. 1 Кримінального кодексу України «Завдання Кримінального кодексу України» вказується, що цей кодекс «має своїм завданням *правове забезпечення охорони* прав і свобод людини і громадянина, громадського порядку та громадської безпеки, довкілля, конституційного устрою України від злочинних посягань, забезпечення миру і безпеки людства, а також запобігання злочинам» [21]. Звернемо увагу, що тільки в цьому кодексі вже закріплено, що завданням цього кодексу є правове забезпечення.

Такий первісний аналіз дає змогу виділити декілька важливих положень. По-перше, кожна з галузей законодавства, які були проаналізовані, має свої, так би мовити, «особисті» завдання, хоча всі вони, як і інші галузі законодавства, входять до загальної системи національного законодавства і повинні мати якщо не єдині, то хоча б узгоджені завдання, враховуючи всі необхідні аргументи з цього приводу, в тому числі і вказані вище. По-друге, принципове положення щодо внутрішнього змісту таких завдань: незважаючи на вказану різницю у визначенні, в усіх проаналізованих завданнях чітко проглядаються завдання регулювання, які покладаються на законодавство. Але, на нашу думку, ми тим

самим покладаємо на законодавство завдання, яке законодавство, кажучи образно, просто не в змозі виконати.

Обговорюючи в останній час проблеми правового регулювання, все частіше, причому, на різних рівнях, кажуть про «політичну волю» при здійсненні цього. Саме звернення уваги на необхідність так званої «політичної волі» чітко підкреслює, що навіть при наявності якісного законодавства правове регулювання багато в чому, якщо не в основному, залежить від його практичної реалізації. Тому знову підкреслимо, що законодавство створює «тільки» необхідну правову базу, якщо бажано, правову «передумову» для здійснення такого регулювання. В зв'язку з цим законодавство, його наявність — це правове закріплення, а точніше — правова регламентація правового регулювання, яке повинно здійснюватися на цій базі.

Повертаючись до аналізу завдань законодавства, потрібно констатувати, що найбільш близько до цих міркувань знаходиться кримінальне законодавство, яке закріплює у ч. 1. ст. 1 КК України, що воно має своїм завданням «правове забезпечення», або, умовно кажучи, певну правову регламентацію. Всі ж інші матеріальні галузі законодавства, які ми аналізували, мають певну «мозаїку» в цьому

плані. В цілому, такі міркування потребують, на нашу думку, продовження таких досліджень.

Висновок. Поняття «правовий вплив», «правове регулювання», «правова регламентація» входять до єдиного «ланцюга» соціального регулювання. В той же час, кожне з цих понять має свій зміст, своє визначення, свої ознаки, своє завдання та інш. Але наявність цих обставин не повинна не тільки порушувати існуючий взаємозв'язок між ними, а також певні субординаційні відношення між ними. В цьому «ланцюзі» найбільш загальним є інститут «правового впливу», потім іде інститут «правового регулювання», потім — «правова регламентація». Аргументи з цього приводу вище наводились. Так, правовий вплив має на меті «досягнення» певного результату. Правове регулювання — це процес досягнення відповідного результату. Правова регламентація — це створення необхідної правової (законодавчої) бази для організації правового процесу, які повинен привести до певного результату. При врахуванні цього в процесах правотворення та удосконалення існуючого законодавства можливо запропонувати створення необхідної змістовної однаковості у визначенні завдань українського законодавства, що повинно сприяти і його удосконаленню.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Теорія держави і права: підруч. для студ. юрид. вищ. навч. закл. / О.В. Петришин, С.П. Погребняк, В.С. Смородинський та ін.; за ред. О.В. Петришина. — Х.: Право, 2014. — 368 с.
2. Общетеоретическая юриспруденция: учебный курс: учебник / под ред. Ю.Н. Оборотова. — О.: Феникс, 2011. — 436 с.
3. Наприклад, вважається, що «правовий вплив» та «правове регулювання» є сторонами так званого виразу процесу правової регламентації. Р.Е. Махаев. Правовые основы Российского государства: учебник для студентов вузов, обучающихся по специальности «Государственное и муниципальное управление». — М.: ЮНИТИ-ДАНА. — 315 с. (Серия «Государственное и муниципальное управление»), 2007.
4. Юридический научно-практический словарь-справочник (основные термины и понятия) / Скакун О.Ф., Бондарева Д.А. / Под общ. ред. профессора Скакун О.Ф. — Харьков: Эспада, 2007. — 488 с.

5. Теорія держави і права. Академічний курс: Підручник / За ред. О.В. Зайчука, Н.М. Оніщенко. — К.: Юрінком Інтер, 2006. — 698 с.
6. Лейст О.Э. Сущность права. Проблемы теории и философии права. — М.: ИКД «Зеркало-М», 2002. — 288 с.
7. Стрельцов Є.Л. Відповідальність за спекуляцію при капіталізмі: міф або реальність? ЮВУ, № 34 (1102), 26 серпня — 1 вересня 2016 року
8. Наприклад, у сучасній соціології кажуть про існуючі в суспільстві певні класи як про сукупність людей, які мають схожі життєві можливості, опосередковані доходом, престижем і владою. Типи и виды стратификации <http://www.grandars.ru/college/sociologiya/tipy-stratifikacii.html>
9. Рабинович П. М. Социалистическое право как ценность. Издание 2-е, стереотипное. Одеса, «Юридична література», 2006. — 168 с.
10. Теорія держави і права: підруч. для студ. юрид. вищ. навч. закл. / О.В. Петришин, С.П. Погребняк, В.С. Смородинський та ін.; за ред. О.В. Петришина. — Х.: Право, 2014. — 368 с.
11. Рабинович П.М. Основы загалной теорії права та держави. Навч. посібник. Вид. 9-е, зі змінами. — Львів, Край, 2007. — 192 с.
12. Конституція України та її розвиток. Поняття, предмет і структура Конституції. http://pidruchniki.com/1281041946859/pravo/konstitutsiya_ukrayini_rozvitok.
13. Конституційне право України: Підруч. для студ вищ. навч. закл. / За ред. В.П. Колесника та Ю.Г. Барабаша. — Х.: Право, 2008. — 416 с.
14. Задорожня Г.В. Конституційне право України: підручник / Г.В. Задорожня, Ю.А. Задорожний, І.М. Сопілко. — К.: Вид-во Нац. авіац. ун-ту «НАУ-друк», 2010. — 448 с.
15. Цивільний кодекс України, в редакції від 11.06.2016 // Відомості Верховної Ради України (ВВР). — 2003. — №№ 40-44. — Ст. 356 // <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/435-15>).
16. Сімейний кодекс України у редакції від 08.06.2016 р // Відомості Верховної Ради України (ВВР). — 2002. — № 21-22. — Ст. 135. // <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2947-14>
17. Господарський кодекс України, в редакції від 01.08.2016 р. // http://urist-ua.net, кодекси/господарський_кодекс_україни
18. Бюджетний кодекс України в редакції від 11.06.2016 // Відомості Верховної Ради України (ВВР). — 2010. — № 50-51. — Ст. 572 // <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2456-17>)
19. Кодекс України про адміністративні правопорушення в редакції від 27.07.2016 // Відомості Верховної Ради Української РСР (ВВР). — 1984. — Додаток до № 51. — Ст. 1122 // <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/80731-10>).
20. Податковий кодекс України в редакції від 01.08.2016 // Відомості Верховної Ради України. — 2011. — № 13-14, № 15-16, № 17. — Ст. 112 // <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>)
21. Кримінальний кодекс України в редакції від 01.05.2016 // Відомості Верховної Ради України (ВВР). — 2001. — № 25-26. — Ст. 131 // <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>).

Стрельцов Е.Л.

Основное задание законодательства — регулирование или регламентация регулирования общественных отношений: некоторые размышления.

Аннотация. В статье анализируются понятия: «правовое влияние», «правовое регулирование» и «правовая регламентация» с целью упорядочения их определений и установления прямой связи между этими понятиями и принципиальными содержательными признаками законодательства.

Ключевые слова: правовое влияние, правовое регулирование, правовая регламентация, предмет права, задания законодательства

E. Streltsov

The Basic Task of Legislation — Regulation or Reglementation Regulation of Social Relations: Some Reflections.

Summary. The article explores concepts of «legal impact», «legal regulation» and «legal reglementation» with the view to ordering their definition and detection of a direct connection between the concepts and principal signs of legislation.

Keywords: legal impact, legal regulation, subject of law, tasks of legislation.